

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. II. De firma fide sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

U: humili-
tam stat
id est

humile
parogati-
na humili-
tatis

Ut aliquis sit humilis, prorsus
stat nihili; nulli faciendi sunt sum-
ptus, sicut ad comparandum vanam
laudem; nec unica opus est lin-
nea, nec verbo unico; sed nec
quidquam agendum est cum mun-
do, nec aliquid illi solvendum,
ed quod nihil expectatur ab ipso:
Ut aliquis verè sit humilis, disce-
ptandum est ipsi cum nemine, ed
quod nemo ipsum oppugnet; nul-
li inserviendum est ipsi, ut aliquam
ab eo emendicet estimationem,
quia talem non aucupatur; nihil
timendum habet inquietudinis,
obmetum alicujus contemptus,

quia contemnit hunc ipsam. De-
nique, ut aliquis sit humilis, nihil
agendum est ipsi, nisi quod perma-
neat in pace in proprio suo loco
naturali, & in verà cognitione sui
ipsius; & hic inveniet tantum pa-
cis & dulcedinis, ut verus existat
paradisus: *Discite à me, quia mi-*
ris sum, & humilis corde, & inve-
niatis requiem animatus vestris.
Sanè, si aliud non esset, nisi tor-
mentum ambitionis, & quies hu-
militatis; inimicum sui ipsius esse
oportet, qui malit esse super-
perbus, quàm humilis.

Matth. 23

* * *

ARGUMENTUM.

De firmâ fide Sanctissima Virginis.

ARTICULUS I I.

Disceptabant inter se fides &
humilitas, cuius ex ip-
sis primus deberetur lo-
cus in edificio anime verè Chri-
stianæ? Humilitas dicebat: debe-
tur is mihi; me oportet fundamen-
tum esse omnium, nulla enim vir-
tus magis me descendit in imum. Et
fides similiter: debetur mihi; San-
ctus enim Paulus ait, me primum
esse passum, quo accedendum sit ad
Deum: *Accedentem ad Deum*
credere oportet: Sed ecce quâ ra-
tione mirum in modum inter se
concordent. Ad stabiliendum be-
ne fundamentum magni alicujus
edificij, duo requiruntur. Primò

oportet effodere terram, & eduf
que excavare ipsam, quoad inve-
niatur solida: secundò oportet de-
super valde duros ac graves collo-
care ac struere lapides, qui totum
portent edificium. Humilitas in-
quit: Ego faciam primùm; ego
effodiam usque ad nihilum, quod
fundamentum solidum, super quod
Deus ipse fundavit ingens edifi-
cium mundi hujus visibilis: *Qui*
fundavit terram super nihilum.
Et fides inquit: Ego faciam secun-
dum; Ego ponam primum lapi-
dem, cui innitetur totum edifi-
cium salutis: scriptum est enim,
quòd Vir sapiens edificaverit do-
mum

& fides
sunt funda-
mentum
salutis.

Job 26:
v. 7.

Job 26:
v. 6.

Humilitas

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

B b b b

mum

mum super firmam petram; & hæc petra est fides: Et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Sic duæ hæc virtutes, fides & humilitas inter se concordant, gaudentque prærogativâ, ut præcæteris primum obtineant locum.

Magnitudo
fidei san-
ctissimæ
Virginis.

Considerare volens magnitudinem & firmitatem fidei Virginis Sanctissimæ, dimidiâ jam ex parte confectum opus habet, si mirabilem aspexerit profunditatem ipsius humilitatis: Nam sicut requiritur, ut lapides, quæ collocantur pro fundamento, repleant totum hiatus, totamque profunditatem, quæ excavata fuerat, ad recipiendum illos; sic dicendum quoque est, quod fides incomparabilis hujus Matris, repleverit totam, eamque maximam amplitudinem profundæ ipsius humilitatis. Nonne hæc in admirationem rapuit sanctam ipsius cognatam Elisabeth, dum domi suæ recepit ipsam eam cum salute, quam summus cordis expresserat jubilus? *Beata, que credidisti, quia perficientur ea, que dicta sunt tibi a Domino: ô beatam fidem tuam! Beatam animam tuam, quæ habere potuit fidem tam firmam ad credendum res tam arduas, quæ judicio humano videntur impossibiles? Credere, quod futura sis Mater permanens Virgo: Credere quod futura sis DEI Mater, qui tuus est Pater: Credere, quod vix puella data sit vitam Deo æ-*

Ltc. 1. 7.
45.

terno: Credere quod complexura sis in arcto ventris tui ergastulo Deum immensum, quem tota cælorum vastitas comprehendere non potest: Credere, quod per operationem Spiritûs Sancti, virtutemque ipsius divinam futura sis Mater ejusdem Filij, cui Pater æternus est Pater! ô Deus, quanta tuæ fidei magnitudo debet esse ac robur, ut omnia hæc portenta credas ac prodigia.

Sed quâ ratione representare nobis possumus fidem Sanctissimæ Virginis, ut bene cognoscamus illam? Eratne fides obscura ac debilis, sicut est plerorumque Christianorum? Non, habebat ipsa multum evidentia: Eratne ergo simpliciter hæc virtutum Theologicarum & infusarum prima, quam recipimus omnes in sacro Baptismo, ut aggregamur cœtui fidelium? Absque dubio habuit fidem hanc communem, & eandem in omnibus Christianis; habuit tamen illam modo prorsus singulari; Erat hæc enim quali pars ipsius; Erat tota ipsius lux, ipsius dux, ipsius occupatio; dicerem libenter, quod fuerit propriè ipsius vita: Siquidem cum scriptum sit, quod *jubus ex fide vivat*, & procul dubio Sanctissima Virgo ex omnibus justis fuerit justissima, de hoc dubitare nemo potest. Dicendum igitur est, vixisse ipsam sanctissime & perfectissime ex fide.

Miræ pro-
prietates fi-
dei sanctis-
simæ Virgi-
næ,

Galat. 3. 7.
12.

Omnes

Omnes sancti in cælo, vivunt ex lumine gloriæ, & omnes iusti in terris vivunt ex lumine fidei.

Timeo, dicebam interpellans ipsum, ne tradas mihi hinc doctrinam, nimis subtilem, nimis que spiritua- lem; ejusmodi discursus non placeat omnibus; avida excipiuntur res aure, si explanentur eâ ratione, ut capi possint absque labore. Loqueris mihi de vitâ ex luce: paucissimi sunt, qui ejusmodi oblectantur dapibus, vel qui credant se ips bene refici ac nutrirî.

Non, reposuit mihi, nihil dicam, quod non facile sit intellectu, quodque futurum non sit jucundum omnibus, quicumque vel renuem salutis suæ habuerint zelum. Quando dico tibi, quod iustus ex fide vivat, non loquor de carnalibus, quibus cura non est, nisi de vitâ Corporum, quæ non nisi carne nutriuntur, quibusque alius non est Deus, nisi venter ipsorum: Ejusmodi homines non aggregantur numero justorum. Loquor igitur de justis, qui præcipuâ curâ prosequuntur vitam animarum suarum, eodquod per animas suas iusti existant. Jam nōsti, animam spiritualem esse; ipsius igitur alimentum spirituale quoque esse oportet: Potest & anima suam tolerare famem, eodquod sentiat desideria, quæ aliud non sunt, nisi famas animæ; indiget igitur alimento, quod ipsam satiet, ipsiusque famem extinguat. Sed ubi in-

venite est alimentum hoc spirituale & æternum, quod reficere possit animam? Non est aliud, nisi veritas. Quare?

Quia videmus, omnes facultates nostras habere pro suo nutrimento certas dapes, quibus oblectentur, quæque factæ esse videantur pro ipsis, sicut etiam reipsa pro ipsis facta sunt, ita ut ex alio ipsæ vivere non possent: Exempli gratiâ, oculi nostri facti sunt pro lumine & coloribus; reliquorum omnium appetunt nihil: aures nostræ factæ sunt pro sono & harmoniâ; cætera omnia non delectant ipsas: Sic anima nostra quæ spiritus est, facta est pro veritate; Et hæc veritas tam proportionatum animæ nostræ nutrimentum est, ut nec alio oblectari, nec ex alio vivere posset, nisi ex veritate. Nōne pari ratione veritas æterna constituet vitam beatam in cælo? *Beatitudo est gaudium de veritate;* dicit S. Antonius part. 4. tit. 7. de spe. cap. 7. §. 1. Et quomodo ipsa vivere possit in terris, nisi ex cognitione ejusdem veritatis? Veritas semper est vita intellectus: sed veritas infinita & æterna, quam intellectus clarè videt per lumen gloriæ constituit vitam Sanctorum in cælo; & eadem veritas cognita hinc per fidem instituit vitam iustorum in terris: & sic intelligo, iustum vivere ex fide.

Formavi hinc ipsi aliquam objectionem, quæ magnum nobis affert

Bbbbb 2

Anima nostræ non nutritur, nisi veritate cognita per fidem.

S. Antonius p. 4. tit. 7. de spe. ca. 7. §. 1.

Est fides æticiens, &

fert

pro- res h. n. fil. Virgi.

Quomodo iustus ex fide vivat.

3. 9.

*fides sub-
stantia,*

fert lumen circa cognitionem admirabilis fidei Virginis Sanctissimæ. Anima nostra, dicebam ipsi, est substantia, & fides nostra non est nisi accidens: quomodo ergo accidens nutrire possit substantiam? Ecce responsum ejus, quod mihi admodum aridebat. Verum est, quod accidentia nutrire non possunt substantiam: Corpora nostra, quæ substantiæ materiales sunt, non vivunt ex accidentibus; Exempli gratiâ, coloribus, sono, odoribus, & rebus ejusmodi alijs; opus est ipsis pane & aliquâ substantiâ corporali ad sui nutritionem. Verum quoque est, animas nostras, quæ substantiæ spirituales sunt, non nutriuntur ex accidentibus, velut cogitationibus, discursibus, cognitionibus transitorijs, gustibus, illustrationibus, quæ in intellectum veniunt, & ab eodem recedunt: Accidens, quod adest & abest; opus est ipsi substantiâ spirituali, quâ nutriatur: Et quia ipsius nutrimentum est veritas, requiritur igitur veritas substantialis, vel potius veritas substantia veritas æterna, quæ subsistit ex seipsâ: Ecce verum ipsius nutrimentum: Jam hæc veritas est ipsemet Deus: Oportet igitur ex eo vivere animam nostram: quoad invenerit ipsum, ipsaque nutriatur, contabescit, languet, moritur præ fame.

Sed ubi invenire liceat substantialem hanc veritatem, vel potius hanc veritatem substantiam, & sub-

sistentem ex seipsâ, quæ nostram nutriat animam? Fides demonstrat nobis eam, quando nos docet, quod Deus sit, sed hæc non est nisi fides nascens; fides major nos amare ipsum facit, nõsque extimulat ad ipsum querendum; & hæc est fides operans: Sed non nisi maxima fides facit nos ipsum invenire, nobisque ipsius consignat possessionem, efficiens è corde nostro Sanctuarium Divinitatis juxta verba magni Apostoli: *Christum habere per fidem in cordibus nostris.* Videtur mihi ergo, dicebam ipsi, hanc esse altissimam perfectionem fidei, & sublimissimum statum, quod ipsa deducit maximos Sanctos. Non, video aliquid absque comparatione majus in fide Regiæ omnium Sanctorum; Verum hoc privilegium singulare est solius Mariæ Verbi Incarnati: Et est, quod fides omnium Sanctorum non nisi semper sit accidens, eod quod sit virtus quædam infusa, quæ non est ipse Deus: sed fides sanctissimæ Virginis est verè quædam substantia, eod quod ipsemet Deus sit; Veritas æterna & substantialis; Verbum Patris ipsi datum: ipsa sola est, quæ cum JESU Christo Filio suo, vidit habitare in se totam plenitudinem Divinitatis corporaliter. Observa hanc bene differentiam.

Tota fides aliorum Sanctorum non est, nisi cognitio Dei: Sed fides particularis Sanctissimæ Virginis est proprium Verbum DEI.

Haud

Ephes. 1. v.
17.

Fides sanctissimæ Virginis erat substantialis, vel substantia,

ca. v.

Haud difficulter audeo appellare illud fidem ipsius: Quid enim proprie est fides? Nonne juxta doctrinam omnium Theologorum: *Verbum DEI revelatum?* Hoc est Verbum æternum, proprius Dei Filius manifestatus, est ipsa veritas nostris communicata animabus: Ecce quid proprie sit fides Divina. Jam pondera bene & admirare stupendam differentiam inter fidem Sanctissimæ Virginis, & illam reliquorum Sanctorum. Verum quidem est, quod Verbum æternum omnibus manifestatur per fidem, sed manifestatur Sanctis, quando loquitur ipsis ipsosque instruit, & manifestatur Sanctissimæ Virgini, quando ipsummet datur illi, & in proprio ipsius utero incarnatur. Ausculta sublimem Theologiam in verbis Sanctæ Elisabeth inclusam: *Et beata, quæ credidisti, quia perficientur in te, quæ dicta sunt tibi à Domino; O beatam fidem tuam Sanctissima Virgo! quod dixit tibi Dominus, perficientur in te. Dominus non nisi unicum habet Verbum, per quod dicit omnia, quæ novit; ipse tibi mittit, tibi communicat, tibi que donat idem hoc Verbum. Ecce amplius nam quandam revelationem omnium secretorum ipsius; & id, quod tibi dicit, id est, magnum hoc Verbum, quod ad te mittit, complebitur & perficientur in te, eod quod Verbum æternum recepturum sit in sinu tuo, novum quoddam esse, quod non*

habebat, antequam reciperes illud: perficientur in te, quæ dicta sunt tibi à Domino.

Intuebar quidem aliquid magni in expositione ab ipso mihi facta, quod poterat esse argumentum profundæ meditationis viris doctis & scientiâ excultis; sed cohibere me non poteram, quin ipsi dicere: Non immerito metuebam, daturum te mihi doctrinam nimis subtilem, nec minus sublimem; quantos reperire erit, qui nihil intelligunt ex eo, quod mihi dicit de magnitudine & excellentiâ incomparabili fidei Sanctissimæ Virginis; & dein, si id intelligere possent, quem fructum haurirent ex eo? Optarem aliquid magis proficuum, quod bonum conferret affectum, & deduci posset in praxim; aliàs quid prodest dicere res maximas, & ne quidem perficere minimas?

Sed bonum est, respondit mihi, loqui quandoque de Excellentissimæ DEI & illis Sanctissimæ Matris ipsius, tam altè, ut non intelligatur à simplicibus; saltem enim admittantur illud, quod intelligere non possunt, semperque id prodest ad insculpendum ipsorum mentibus ingentem estimationem Majestatis Dei, ac reverentiæ affectum ergà ipsam. Non minus assentior opinioni tuæ, potissimum collimandum esse ad salutaria documenta, praxim, bonosque affectus eliciendos; & ideo, quantum licet, dicendæ illis sunt res,

B b b b b ; quæ

Bonum est, dicere, vel scribere quandoque res, quæ non intelliguntur ab omnibus.

quæ palpari & sensibus percipi possunt. Desiderium tuum æquissimum mihi videtur, ideoque mox illi satisfaciam.

Explicatio horum verborum: Fuit ex fide visus.

Christianus & homo sunt veluti duæ res, ambo sua habent corpora; sed his dimissis, loquor de ipsorum animabus: hæc tam diversæ sunt, ut, si speciatim considerentur, bene dici possit, Christianum & hominem esse veluti duas res. Homo vivit & nutritur ex eo, quod blanditur sensibus; ex eo, quod somniat, id est, ex eo, quod ipse incidit imaginationi; ex eo, quod vult; ex eo, quod ipsemet agit ad suum votum, & penes electionem liberi sui arbitrij, sive bonum sit, sive malum: sic vivit ex se ipso & per se ipsum, totusque huic inimitur fundamento: Sed fundamentum hoc tam debile est, ut omnia hæc redigantur in nihilum: Ipse igitur non est hic justus, qui ex fide vivit, edquod, vivat naturaliter, & totus ex seipso.

Nota bene, quomodo homo vivat, ex seipso, & Christianus ex fide.

Christianus non vivit ex his omnibus, hæcque parvi facit; quamvis cogitet, quamvis sentiat, quamvis velit, quamvis agat velut homo; aliter enim non potest, quia homo est; sed non facit ex ipsa vitam suam, nec fulcimentum, nec alimentum suum; aspicit hæc omnia velut nihil, vel potius ne dignatur quidam illa aspiceret, nisi ut maximum erga ipsa concipiat animo despiciatum. O quantum abest, ut ex his vivere prætendat!

Unde igitur vivit hic Christianus? Vivit ex alto, ex eo, quod ipsi venit de caelo; ex eo, quod Pater ipsius celestis dat illi liberaliter & gratuito, quin laboret id comparare sibi ex seipso: Vivit ex fide, quæ reficit ipsius mentem veritatibus infinitis & æternis, quæ sunt illæ ipsæ, è quibus vivit ipsemet DEUS: Intellectus vivit ex veritate, & veritas est lux quædam æterna. Sola fides hanc confert intellectui Christiani, dum vivit, absque eo, quod in eâ faciendâ sibi sumat laborem, edquod jam sit facta: Vel potius ipsa est ex seipsâ, & non sit ab aliquo. Non igitur opus est ipsi vel laborare, vel studere, vel discurrere; sed solum recipere illam profundâ cum reverentiâ; gustare illam, magnâ cum animæ suæ consolatione, aspiciendo prodigia ab illâ ipsâ manifestata: Non nisi oblâti hâc debet, & in illâ quiescere, plenâ cum confidentiâ ac certitudine, quàm unquam ratione hujus sustineat vel turbationem, vel dubium vel inquietudinem. O quàm laurè nutritur Christianus, quando gustare potest veritates sibi à fide revelatas! dicendum enim est, illas esse summè jucundas, edquod, dum clarè videntur in caelo, constituant paradisum ipsius Dei, & omnium Beatorum: Et sic justus ex fide vivit, quæ eas ipsi revelavit.

Neque id satis est: Siquidem justus

Justus
ex spe.

justus vivit etiam ex spe, sed ex spe certâ, quam Deus dat ipsi gratuitò non meritis, quàm fidem, abs eo, quòd multùm laborare debeat ad eam sibi formandam; eò quòd Deus jam totam formatam hanc tribuat ipsi. Non requirende sunt ipsi multæ rationes, ut ijs innitatur, sè que in hac spe confirmet: Sufficit, Deum de hoc ipsum certificare. Nam sicut in fide non nisi unicam habet rationem, cui tota ipsius innititur fides: Hoc verum est, & credo firmiter, quia Deus hoc dixit: Ita in spe non nisi unicam habet rationem: Exspecto hoc bonum, & certò id spero, quia Deus hoc mihi promisit.

Quæ sit
spe Christi
Real.

Sed cujusmodi est spes illa, quæ nutrit & alit vitam Christiani? Estne spes suam accumulandi fortunam, evadendi in magnum Dominum, divitem, potentem, æstimatum, amatum, honoratum in mundo? Non, hæc est spes hominis, quæ se pascit & reficit: Sed non est spes Christiani: Siquidem ipse probè novit, hæc omnia non esse, nisi meram illusionem & fallacem vanitatem: Is optimè habet exploratum, omnes si nullo creaturas non esse dignas corde suo, nec idoneas ad id satiandum; quàm contemptibiles & abjectæ hæc sunt; tam nobile, vastum & amplum est illud: Ipsius spes collimat altius, ipse vivit ex expectatione & spe boni infiniti, quod possidebit in æternum; Ecce unde & ex quo

nutriatur: Omne aliud nutrimentum non sapit animæ ipsius, eò quòd cætera omnia contemnat ut abhorreat.

Hem quis ipsi addidit animos, suum adjiciendi animum ad tam sublimia, quæ ratione audet abjecta & contemptibilis creatura id prætere, id sperare, sibi que promittere? Quòmodo audet id expectare? DEUS ipsemet id illi promisit, & certò sperare id iuste ipsam. Jam Deus est infinita ratione fidelis in promissis suis, sicut infinita ratione verus est in revelationibus: Non magis igitur dubitandum est de spe, quàm de fide, eò quòd veritas DEI pari ratione fundamentum & basis sit utriusque. Eheu? Ecce maximum nostrum malum; nos nunquam satis firmi sumus in fide, nec satis certi in spe; unde oritur, quòd fides non satis captivet nostrum intellectum, & spes non satis attollat nostrum animum. O Deus! Si Christianus verè viveret ex fide, quid æstimare posset nisi Deum solum? Et si viveret verè ex spe, quid amare posset, ad quod aspirare, nisi ad bonum infinitum ipsi promissum?

Fundamentum
solidum
spei
Christianæ.

Est ne igitur tandem hæc tota iusti vita? Non, vivit etiam ex amore; siquidem sicut intellectus vivit ex lumine veritatis; ita cor vivit ex igne sacri amoris: Sed qualis amoris? Estne amor, quem producit & elicit proprium cor ipsius?

Christianus
vivit ex
amore.

...? (Siquidem id totum fertur in amorem, ipso summè oblectatur, in illo suas collocat delicias, illo nutritur; hic facit, ut tantocum affectu adhæreat omnibus obiectis, in quibus observæ aliquam amabilitatem, ut sine intermissione se fatiget, ut nihil non faciat, nihil non patiat, ut satisfaciat huic amori, quem æstimat velut vitam suam) Est ne hæc vita Christiani! Non, hæc est vita hominis, qui hisce omnibus sese nutrit ac reficit, vel ut meliùs dicam, hisce se inficit; profectò enim hæc non est vita ipsius; est potiùs ipsius tormentum, ipsius infirmitas, ipsius mors.

Solus Amor Dei est vera vita Christianorum, & est vita admirabilis. Sed Christianus vivit ex amore, quem Deus largitur ipsi gratuito, sicut fidem & spem, ita, ut non indigeat aliquo vel labore, vel contentione, ad eliciendum illum è proprio corde suo; omnis ipsius labor foret inut lis, quamcunque adhiberet contentionem, nunquam assequeretur scopum suum; siquidem hic amor est totus divinus ac supernaturalis, quem Deus ipsemet format in corde suo adorando, & exin illum collocat in corde Christiani, cui aliud agendum non superest, nisi ut illum recipiat, & post hæc igne hoc divino consumi se sinat. Ecce veram ipsius vitam. Vides, quàm admirabilis hic sit amor, per quem Christianus absque labore evadit amicus Dei sui? Dicitur plerùm-

que: Amicus meus est alter ego; si igitur verè is est amicus Dei sui, ratione quâdam evadit DEUS. Et quia verum est, quòd inter amicos omnia bona sint communia; Christianus, qui vivit ex amore sacro, bene dicere potest: Omnia bona Dei mea sunt, eòquòd ipsemet mihi sit velut amicus. Possu sum dicere amico meo: Totus tuus sum, & omnia, quæ mea sunt, tua sunt; & hæc reciproca: Totus tuus sum, & omnia, quæ mea sunt tua sunt; & hæc non est imaginatio, siquidem ita loquitur Sanctus Paulus Christianis, viventibus ex amore Dei: *Omnia enim vestra sunt: Cùm habeatis amorem DEI, sufficit, possidetis omnia.*

Valdè profectò mirandum est, nos uti in hoc audere tantâ confidentiâ cum infinitâ Majestate Dei: Nam ego quis sum, ut esse prætendam amicus Dei, & alter ipse? Ego sum nihil; sed è nihilo is formavit mihi cor, eò duntaxat nomine, ut illo amari se faceret; imò plùs adhuc fecit; ipsemet enim collocavit in hoc corde amorem, quo vult, ut prosequar ipsum; & ne metuerem nimis, moliri tantâ sublimia, dedit mihi de hoc manifestum mandatum, & quidem mandatorum legis suæ maximum, ut demonstraret mihi, se non solùm id velle, sed id esse, quòd in mundo desideret omnium maximè; & ut magis adhuc & arctiùs me urgeret,

geret, ne me in hoc deessem partibus, aeterna mihi comminatur tormenta, si amate ipsum recusarem. O DEUS, quanta igitur nostrae est conditionis sublimitas! quam ipsa est admirabilis! An felicitati Christiani par unquam fuerit vel sit felicitas, si hanc cognoscere is novit, & novit vivere ex fide, spe & charitate, quam Deus dat ipsi ex pura sua liberalitate, abs eo, quod vel minimum laboraret pro ipsa, nisi eandem recipiendo? O DEUS bone! Deus aman-

tissime! Bonitas infinita, quam merito flagrabit ille igne inferni aeterno, qui flagrare noluerit in terris, igne divini tui amoris!

Desideras aliquod exercitium, ut haurias profectum ex fide admirabili Virginis Sanctissimae? Ecce unum tibi, quod invenies utilissimum: Studeas vivere ex fide, Spe & charitate, quae propria est vita Christiani. Sed videtur mihi, nos diu nimis deflexisse a sermone de Sanctissimâ Virgine; Reverentur ad illam.

ARGUMENTUM.

De Obedientiâ Cæcâ Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS III.

Posses ab initio offendi, dicebat mihi Viator noster, ex eo, quod loquar tibi de obedientiâ, velut de quadam personâ cæcâ, cum obedientiâ sit alios dirigere, & insuper dicatur, neminem unquam certiorum esse, quod non defleat à rectâ semitâ, quam qui dirigi se sinit ab obedientiâ. Verum si cæca est, quômodo nos poterit dirigere? Est prodigium obedientiæ, quod ipsa nunquam magis sit illuminata ad nos dirigendos securè, quam dum magis est cæca; quanto magis ipsa claudit oculos propriæ suæ cognitionis, ad sequendam simpliciter illam potestatis superioris, cui obedimus, tantò magis est certa, quod

bene incedat & ambulet. Ipsa cæca est, quia oculos clausos habet, & tamen nunquam est magis illuminata, eòquod dirigatur à lumine suâ luce multò splendidiore; & consequenter ipsa nunquam magis certa est, se bene ambulare, nosque securè dirigere, quam quando non videt ad se dirigendam.

Hinc est, quod insignis Aeterna Climacis Joannes Climacus dixerit, quod grad. 4. via, quæ ambulatur in obedientiâ, sit via absque curâ, navigatio absque periculo, quod sit agere iter absque labore, quasi aliquis portaretur illuc dormiens, quod accedere volebat. Deinde adjungit: Quod propriè sit, obedire modo

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

Cccc

ccc-